

Theater

REPORTAGE OPENINGSWEEKEND OEROL

Het is een eindje fietsen dit jaar voor een ouderwets adembemende Oerolvoorstelling. Daarvoor moet je naar de Wierschuur in Oosterend. Dat is 15 kilometer tegen de wind in trappen, als je aan de westkant van Terschelling verblijft. Maar het is het waard. Er zijn daar weidse uitzichten. Vanaf de tribune kijk je uit over de Waddenzee en over de Boschplaat, een imponerend duinlandschap. Een theatergroep moet serieus zijn best doen om deze klassieke Oerollocatie te verpesten.

Dit jaar speelt Toneelgroep Oostpool er *Buzz Aldrin, waar ben je gebleven?*, een muziektheaterbewerking van het gelijknamige boek van de Noor Johan Harstad. Het blijkt een perfect verhaal voor deze plek. Bij de Wierschuur is het niet moeilijk om je de 'magnificent desolation' van het maanlandschap voor te stellen, zoals tweede man op de maan Buzz Aldrin ooit zei. Of de verlatenheid van de Faerøer eilanden of van een door oorlog verslonden Joegoslavië. Net als in het boek, verbindt regisseur Joeri Vos al deze plekken in een hoopgevend verhaal.

Minpuntjes zijn er ook. Er zijn te veel personages en te veel scènes, waardoor de anekdote wat schetsmatig blijft. Acteurs hebben daarbij het idee dat ze moeten schreeuwen om verstaanbaar te blijven, terwijl het publiek koptelefoons heeft die elk zuchtje laten horen.

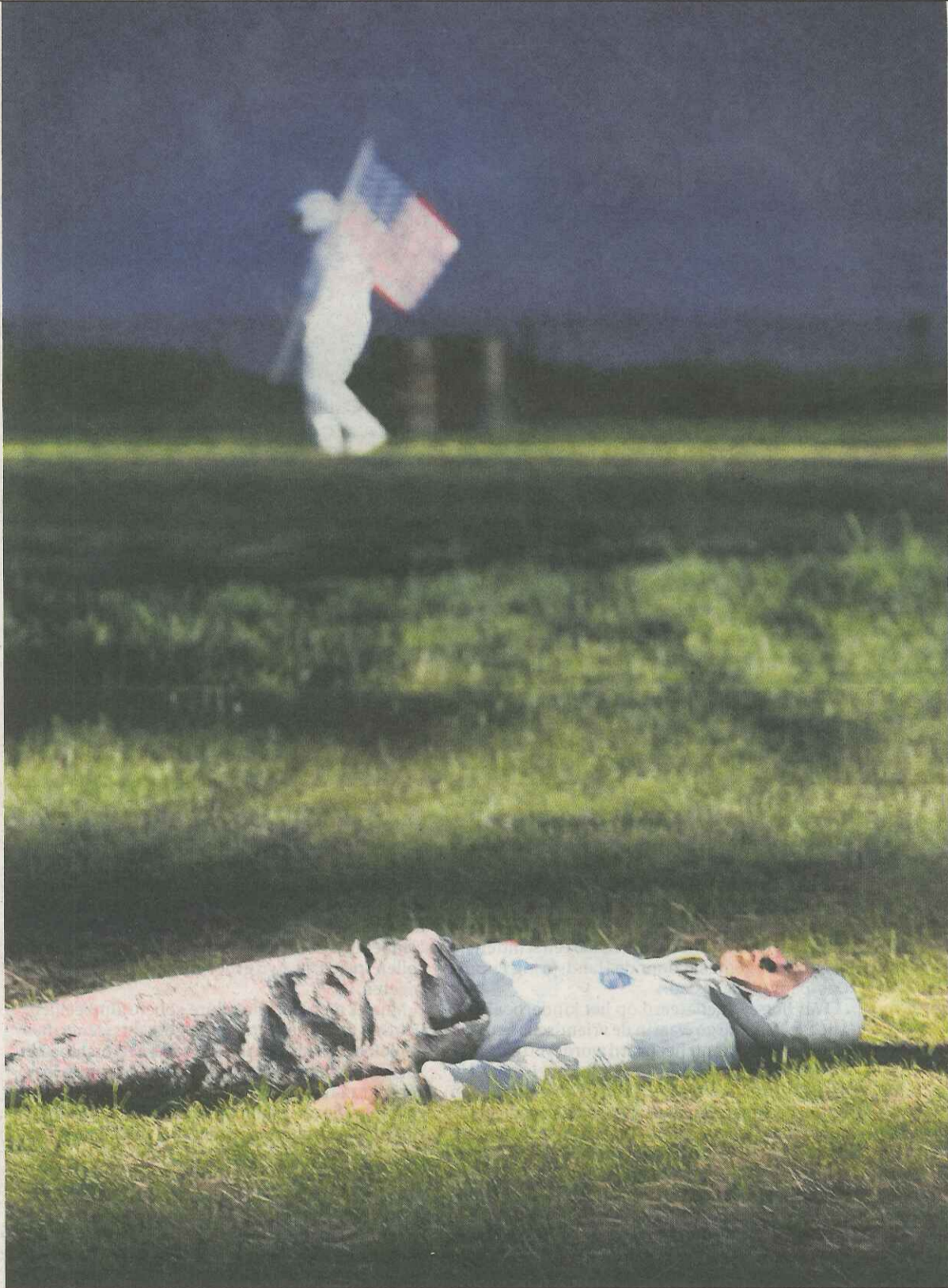
Maar Roland Haufe is uitstekend als Matthias, de sympathiek sombere hoofdpersoon. De zonsongang werkt ook mee. Oostpool maakt hiermee het soort landschapstheater dat Oerol graag laat zien: het eiland speelt de hoofdrol. En juist dit soort voorstellingen zijn schaars deze editie, die zich kenmerkt door ingetogenheid.

De recente subsidieperikelen zijn voor het eerst terug te zien in de programmering: het aantal voorstellingen is lager dan voorheen en een hoop ervan zijn al elders in première gegaan, waardoor ze een betekenisvolle connectie missen met het Terschellingse landschap. Van Festival Karavaan bijvoorbeeld komen Wildeman en Silbersee met hun *Woyzeck*, een waanopera, waarmee ze nu op een zielloos voetbalveld staan. Voor bekende groepen als Ro Theater, Noord Nederlands Toneel en de Veenfabriek is Oerol dit jaar slechts een tussenstop in een landelijke tournee.

Ook de Vlaamse Charlotte Caekaert heeft haar intense vertolking van Jeanne d'Arc al eerder gespeeld. Wel maakte ze een nieuwe versie voor Oerol. Die begint sterk, in een knusse duinpan met zijn allen om een houten tafel en Jeanne aan het strijdvaardige woord. Als opgepepte

Trippen met Céline

Een echte omfietsvoorstelling: *Reis naar het einde van de nacht* van Afslag Eindhoven. Regisseur Yvonne van Beukering en onder anderen acteur Rogier Schippers maakten, met het boek van Louis-Ferdinand Céline losjes in de hand, een hallucinante trip, die de gruwelen van de grote oorlog, maar feitelijk iedere oorlog, in al zijn smerigheid toont.

Buzz Aldrin, waar ben je gebleven? door Toneelgroep Oostpool op Oerol 2014.

Foto Sanne Peper

Op oorlogswad

Minder subsidie, minder voorstellingen, maar op Terschelling vecht theaterfestival Oerol rustig door tegen de cultuurbarbaren. Aanraders dit jaar: geen spektakels op het strand, maar kleine, verstopte verhalen in het bos.

Door Vincent Kouters

soldaten volgen we haar naar een weidse vlakte, het slagveld. Hier beginnen de problemen. Microfoons haperen en de helft van de tekst waait onverststaanbaar de bossen in. Publiek mag plaatsnemen op levensgrote metalen hobbelpaarden. Met zijn allen trekken we ten strijde, waarvoor is niemand duidelijk.

Kleiner dan vroeger is ook het muziekpodium. Dat is verplaatst van het strand naar een opslagterrein voor waterbewegwijzering van Rijkswaterstaat. De Betonning heet deze nieuwe plek en het is een aanzienlijke verbetering. In plaats van de standaardfestivaltenten is door decorontwerper Theun Mosk een labyrint van kolossale boeien gemaakt, waartussen een podium en barretjes zijn te vinden. Onder anderen Blaudzun, Daryll-Ann en Douwe Bob spelen hier. Er is ook een verhoging met uitzicht over de Waddenzee, zodat ook hier het eiland eindelijk zijn rol opeist.

Wie van de Betonning doorfiets naar het strand, vindt daar nu een kale vlakte, waar projecten uit het gratis toegankelijke 'expeditie'-programma te zien zijn. Bijvoorbeeld van de landschapskunstenaars van SLeM. Zij herschiepen op een zandplaat een reusachtige versie van Mondriaans *Pier en oceaan*. Of van Frans van der Horst die *De Passage* bouwde, een houten tunnel het wad in.

Maar als het gaat om de theatervoorstellingen, dan zijn de aanraders dit keer geen spektakels op het strand, maar kleine, verstopte verhalen in het bos. Het Kameroperahuis bijvoorbeeld zingt een vermakelijke en originele versie van de Arthurlegende. *Being Arthur* gaat over de waarde van 15 honderd jaar oude idealen in 2014. En ook vaste Oerolbepelers Berg&Bos maakten wederom een kleinschalige komedie over vier mensen in herkenbare gewetensnood.

Een echte omfietsvoorstelling ten slotte nog: *Reis naar het einde van de nacht* van Afslag Eindhoven. Regisseur Yvonne van Beukering en onder andere acteur Rogier Schippers maakten, met het boek van Louis-Ferdinand Céline losjes in de hand, een hallucinante trip, die de gruwelen van de grote oorlog, maar feitelijk elke oorlog, in al zijn smerigheid toont. Geheime wapen: de schurende, galmende protestrock van Woody Veneman als de perfecte soundtrack.

Kortom, er tekent zich een duidelijk oorlogsthema af op Oerol 2014. Ook al is het soms in het klein, er wordt op het eiland gestreden op meerdere fronten. Tegen de cultuurbarbaren, tegen de fantasieloze meute en, vooruit, tegen de gruwel van de zinloosheid.

Dat kan alleen best nog wat fanatieker.